

MULET, J. M.
Comer sin miedo,
Destino - 2013.

Claudi Mans
Universitat de Barcelona

Comer sin miedo: La tàpia del cementiri

El recent llibre de J.M.Mulet *Comer sin miedo* és com la tàpia d'un cementiri.

El llibre té com a subtítol “Mitos, falacias y mentiras sobre la alimentación en el siglo XXI”. És curiós que ara fa uns quinze mesos va sortir un altre llibre, de títol *Comer o no comer. Falsedades y mitos de la alimentación*, escrit per A. Ortí, A. Palencia i R. Bernacer, on s’hi descriu 98 mites sobre alimentació, i se’n donava l’explicació científica. El llibre de Mulet té una altra estructura, molt més combativa. Alguns noms dels capítols ho manifesten des de l’índex: “Yo como artificial. Y tú también”; “Una marca comercial llamada alimentación ecológica”; “Asustar es fácil”; “Mejor conservante en mano que salmonela volando”.

Tot el llibre és una successió inacabable d’arguments que desmunten la major part de creences que s’han instal·lat al voltant de l’alimentació, dels aliments i de la nutrició. Destrossa l’agricultura biodinàmica, el cafè Kopi Luwak (recollit dels excrements de certs micos) o el Milbenkäse, formatge amb excrements d’arnes. Afirmar amb arguments que a Europa el menjar és segur, inclosos els transgènics que no mengem perquè les autoritats no volen. Relativitza els efectes dels denominats disruptors endocrins (bisfenol A, per exemple) i

ho compara amb els simlestrògens presents als brots de soia o d’alfals, comuns en certes tendències alimentàries. Ataca les modes alimentàries, les dietes diverses no basades en evidències científiques -quasi totes- i es recrea en les normes alimentàries jueves i musulmanes.

Jo crec que té raó en tot el que diu. Però el llibre és la tàpia del cementiri. El meu pare deia que les tàpies dels cementiris són de les coses més inútils que hi ha, perquè “ni els de fora volen entrar-hi, ni els de dintre poden sortir-ne”. Traduït: aquest llibre no el llegirà ningú dels que creuen en qualsevol de les dietes, les teràpies esotèriques o les normes alimentàries aberrants que descriu, satiritza i en desmunta els arguments. I, per a la gent que té una mínima cultura no esotèrica, una perspectiva no ortorèxica (no ansiosa de perfecció) de l’alimentació i de la nutrició, no li aporta més convenciment, perquè ja n’està convençuda. Jo en sóc un d’aquests, i tots els que pensem així som a dins del cementiri.

Però, és inútil el llibre? Estem encerclats per una població a científica, molt inculta i crèdula, manipulada per tots els defensors de l’esoterisme, les teràpies rares i les xiflades, i per la publicitat dels aliments preparats, on venen conceptes tan poc concrets com natural, equilibrat, complet, de la iaia... Res de tot això té cap sentit científic, però no sentim a parlar d’altra cosa. I els que som dins necessitem reafirmar-nos en les nostres idees, en les nostres evidències i en els nostres sentits comuns. Llibres com el de Mulet són aliment per a aconseguir tot això.

No només nosaltres estem encerclats. He vist el llibre encerclat de llibres de pseudoalimentacions, enzims i teràpies. Somio que algú s’equivocés, comprés el llibre, li agradés i es convertís a la fe científica (això deu ser una contradicció, oi?). Però no passarà. Tal com algú que no recordo va dir, cap creença assumida emocionalment pot ser modificada per la via racional.

AMJASA

